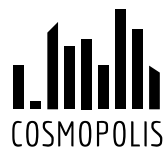

The book cover features a soft, painterly illustration of a rural landscape. In the center, a two-story white house with a dark roof and two chimneys sits on a green hill. A small stone bridge crosses a stream in the foreground. The sky is a warm, hazy orange and yellow. The entire scene is framed by large, detailed pink roses and dark green leaves, particularly on the right and top edges. The title 'Útěk na venkov' is written in a large, elegant, dark red script font, and the author's name 'JULIE CAPLINOVÁ' is in a smaller, dark blue sans-serif font above it.

JULIE CAPLINOVÁ

Útěk na venkov

Zelené kopce, voňavé louky a spousta psí lásky

JULIE CAPLINOVÁ

*Útěk
na venkov*

PŘELOŽILA MICHAELA MARTINOVÁ

Copyright © Jules Wake 2018

The moral right of the author has been asserted.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

Translation © Michaela Martinová, 2023

Cover Illustration © Kateřina Čermák Brabcová, 2023

ISBN 978-80-271-3846-3

*Pro Justine,
tu nejlepší přítelkyni,
jakou si člověk může přát.*

Kapitola 1

Když se vlak s mírným zaduněním zastavil, Ella posbírala skoro všechny věci, které jí říkaly paní. Zdálo se, že se její život uzavřel v kruhu a ona se vrátila tam, kde začala, až na to, že ve skutečnosti nebyla tak daleko. Prodírala se nástupištěm jako nákladní želva, s batohem na zádech, táhnoucí dva kufry a žonglující s nejrůznějšími nesourodými taškami. Musela ale zatnout zuby a dvakrát vystoupat po dlouhých schodech, než se vydala po mostě na parkoviště, každý krok těžkopádnější než ten předchozí.

„Ello, zlatíčko,“ vyrazila k ní matka přes parkoviště. „Proboha, vypadáš unaveně. Jak ti je?“ zeptala se a spočinula na ní svým ostrížím zrakem.

„Jsem v pořádku.“ Při její stručné, úsečné odpovědi se matka na okamžik ustaraně zamračila. Ella odvrátila pohled. Stačila jedna nepatrná trhlinka v obranné zdi, kterou si kolem sebe tak odhodlaně vybudovala, a matka by ji doširoka otevřela jako zdráhající se mušli a všechno by z ní dostala ven.

„Pomůžu ti.“ Navzdory svojí drobné postavě se matka pokusila vzít větší kufr. „Panebože, co v tom máš?“

„Všechno,“ zamumlala Ella procítěně, protože už ho táhla ze čtvrti Shoreditch přes celý Londýn a posledních třiačtyřicet minut cestou z Eustonů do Tringu ho měla zaklíněný mezi nohama. Sbali-la si, co šlo, a vzala si s sebou většinu svých výtvarných potřeb a oblečení. Všechno ostatní – což nebylo mnoho – si uložila do skladu.

Matka nespokojeně zamlaskala. „Nevím, proč jsi nám neřekla, abychom pro tebe přijeli. Bylo by to mnohem jednodušší.“

Ella se neurčitě usmála a dokázala se zarazit dřív, než prohodila, že by to bylo hodně podobné, jako by ji vyzvedli po konci semestru na vysoké škole. Znamenalo by to přiznat porážku. Usadila se na přední sedadlo spolujezdce malého autíčka, stejně dokonale naleštěného jako v den, kdy vyjelo ze showroomu, s malými kapsami a vychytávkami, díky nimž bylo všechno na svém místě. Mentolky, rozmrazovač skel, utěrky, náhradní osvěžovač vzduchu. Z nějakého důvodu ji všechna ta úhledná pořádkumilovnost dráždila, až zatoužila přejet jedním prstem po mírně zamlženém čelním skle, jen aby na něm zanechala šmouhu. Jako když autor podepíše svoje graffiti. *Ella byla tady.* Ella byla někde. Ella pořád někde byla.

„Tvůj otec se s námi sejde přímo na místě,“ spustila matka rozzářeně. „Magda ti připravila celý dům a já jsem dala do ledničky něco na zub. Chovej se tam jako doma. Můžeš si vzít, co budeš chtít, a samozřejmě –“

„Mami, já jsem s Magdou mluvila.“

„Jistě, jistě. A jak... ehm... víš... jak se cítíš?“

„Mami, můžeš zmínit Patrickovo jméno, aniž se rozbřečím.“ Ella sevřela ústa a nasadila netečnou masku. „Jen jsme si dali pauzu. Chvilí na rozmyšlenou.“ Mluvila vyrovnaným tónem a její vysvětlení znělo naprosto normálně. Promyšleně. Logicky. Tak, jak se mají chovat dospělí lidé.

Trhla sebou, když matka vyjela z parkoviště a nechybělo mnoho, aby urazila boční zrcátko protijedoucího auta. Máma s tátou byli konvenční až do morku kostí a neměli nejmenší ponětí o tom, jak dnes fungují vztahy. Někdy uvažovala, jestli to vůbec ví ona.

Žaludek měla jako na vodě, jak matka neustále zrychlovala na

rovinkách, prudce řezala zatačky a zpomalovala, když se venkovské silničky zužovaly.

„Víš jistě, že to tady sama zvládneš?“ Matka pohodila hlavou směrem k ceduli s názvem vesnice, když projížděly kolem.

„Mami, nezapomeň, že jsem žila v Londýně. Myslím, že ve Wilsgravu je kriminalita podstatně nižší, pokud tady ovšem nepobíhá nějaký sériový vrah, o kterém jsem neslyšela.“ Před nimi se začal vynořovat první pruh malých domků a matka zpomalila.

„Myslela jsem spíš to, že budeš úplně sama. Nikoho tady neznáš. Vždycky se můžeš vrátit domů.“

„Bude to v pohodě.“ Už tak to brala jako porážku. Díkybohu, že bude mít k dispozici Magdino auto. Za pětáctyřicet minut může být zpátky v centru Londýna.

Matka obratně zajela na místo přímo před pěkným dvoupatrovým řadovým domkem.

„Tak jsme tady. Klíče mám u sebe. Po tvém otci zatím není nikde ani vidu. Tess mu bude chybět.“

Že by jeho nová chiropraktička? Mírnější verze slečny Whiplashové? Ella si odepnula bezpečnostní pás, vzala si klíče, které jí matka podávala, a vystoupila z auta. Narcisy, tulipány, krokusy a sasanky tančily v kropenatém světle, které na ně vrhaly převislé větve stromů. Lemovaly úzkou cihlovou cestu vedoucí k domovním dveřím natřeným vkusným odstínem světle zelené barvy a vzduchem se nesla jejich vůně.

Ella se na okamžik zarazila. Sluníčkově žlutá kontrastovala s jasnou modří. Kdyby jen měla schopnost nebo dovednost zachytit naději a příslib těch jarních barev, tvarů a textur, toho báječného lomeného světla, nebo dokonce podstatu tohohle ročního období, nový život, novou naději. Hrud' se jí stáhla bolestí, následovaná nelítostnou prázdnotou. Odvrátila pohled, zaměřila svoji pozornost na hlavní dveře a vykročila po cestě.

Vstoupila do prostorné předsíně s dlážděnou podlahou a pohrávala si přitom s klíči, které jí matka dala v autě. U kmotry už byla dostkrát na to, aby věděla, že nalevo je velká kuchyň, docela pěkná, pokud jste měli rádi francouzskou Provence, a dost velká na to, aby se doprostřed místnosti vešel obrovský stůl. Dveře napravo vedly do obývacího pokoje s přiznanými dřevěnými trámy, otevřeným krbem, který zabíral většinu jedné stěny, a eklektickou směsicí nábytku, jenž by spolu neměl ladit, ale ladir, a díky tomu všemu se místnost zdála menší, než ve skutečnosti byla. Schody před nimi vedly do jedné velké ložnice, druhé menší ložnice a koupelny. Za ní se nacházela půdní vestavba, dlouhá bílá místnost téměř bez nábytku, osvětlená střešními okny, jimiž dovnitř proudilo světlo, takže z ní bude dokonalý ateliér. A právě to byl ten jediný důvod, proč souhlasila, že sem na půl roku přijede pohlídat dům. No, a taky proto, že neměla kam jinať jít. Poslední dobou ani nedokázala pracovat, takže byla pěkně pozadu. Uvěznění na venkově, kde neměla nic jiného na práci, by jí mohlo pomoci soustředit se a pokusit se zaplnit prázdné stránky akvarelového papíru.

„Á, táta už je tady.“ V matčině hlase zazněla nervozita – nebo to byla nejistota?

Otec, s pytleť s nápisem KOMPLETNÍ KRMIVO PRO PSY, který vypadal, že váží stejně jako on, si ramenem otevřel vchodové dveře a nakráčel přímo do kuchyně.

„Páni, je to těžší, než jsem si myslel,“ prohlásil a hodil pytel na dlažbu. „Ahoj holčičko.“ Když se teď zbavil svého nákladu, vesele se na ni usmál.

„Co je to?“ Vlastní hlas se Elle odrážel v hlavě a samotné jí zněl příliš ostře.

„Žrádlo pro psy.“

„To vidím.“ Vyčítala si, že použila takový nepřátelský tón vůči

tátovi, který byl vždycky milý a pohodář. „Myslela jsem tím, k čemu je to dobré?“

Ve tváři se mu téměř okamžitě objevil rozpačitý výraz a obrátil se k matce, aby ho podpořila.

„Nepovídala jsi náhodou, že jsi s Magdou mluvila?“ opáčila matka a najednou měla strašně napilno, aby setřela skvrny, které ulpěly na kuchyňské lince. „Tvrдила, že ti to nebude vadit.“

„Co? Skladování psího žrádla?“

Matka jí věnovala až příliš zářivý úsměv. „Jen zajdu pro zbytek Tessiných věcí.“

S těmi slovy vyrazila předsíní malého domku zpátky ven.

„Mami...“ Příliš pozdě. Už byla v půli cesty dlouhou úzkou zahrádkou k tátovu spolehlivému mercedesu. Kdo je k čertu Tess? Má snad Ella vést nějaké skladovací prostory?

Z haly se o chvíli později ozval takový rachot, až Ella nadskočila a srdce se jí rozbušilo rychlostí tisíc kilometrů za hodinu.

„Co to sakra je?“ vyštěkla vztekle dřív, než se stačila zastavit.

„Promiň, zlatíčko.“

Matčin přehnaně omluvný, oslnivý úsměv naznačující, že svět je báječné místo, vzbudil v Elle pocit viny, když ji sledovala, jak nese jakýsi velký molitanový ovál potažený látkou, kožený psí obojek a vodítko. Kovové misky u Elliných nohou, které matka upustila, ještě chvíli řinčely a vibrovaly a pak se konečně zastavily.

„Na.“ Matka strčila Elle do ruky vodítko. Rozhodně to bylo vodítko pro psa. Co má zatraceně dělat se psím vodítkem?

Ozvalo se klapání drápků o kamennou podlahu a vzápětí uslyšela nadšené psí čenichání.

„Co je to?“ Ella ucouvla a zadívala se na obtlouklého černého labradora, který zuřivě čenichal kolem podlahových lišt a ocasem bušil do zdi.

Máma se snažila zamaskovat chichotání. „Pejsek, zlatíčko.“

„To vidím. Co tady dělá?“

„No...“, matka a otec si vyměnili pohledy, „žije tady.“

„Ani omylem.“ Ella si založila ruce na prsou a ramena jí ztuhla napětím. „Tu chlupatou potvoru tady nenecháte.“ Žaludek se jí sevřel strachy. Nemohla, v žádném případě teď nemohla převzít zodpovědnost za jakéhokoli jiného tvora.

„Je moc hodná.“ Máma odhodlaně vystrčila bradu. „Kromě toho ti to jenom prospěje.“ Sjela Ellu ostrým pohledem od hlavy až k patě a svraстила ústa.

„Je krásná“, vložil se do toho táta. „Bude ti dělat skvělou společnost.“

„Tak si ji nechte.“

„Nemůžeme. Ty jsi celý den doma.“

„Mami...“ Matka si jí vůbec nevšímalá. Místo toho začala v kuchyni vybalovat další tašku.

„Pytlíky na hovínka.“ Nakrčila nos. „Taky jsem ti přinesla lopatku. Promiň, ale určitě to není horší než dětské plínky.“

Ella trhla hlavou a žilami se jí rozproudil panický adrenalin.

„Však si na to zvykneš.“

„A jak to víš?“ zeptala se Ella a z jejích slov doslova odkapával sarkasmus. Nebyli rodina, která by si potrpěla na zvířata. Nikdy neměla ani křečka. Nebyla žádný pejskař.

Pes se vzdálil od zdi a zvedl hlavu do vzduchu, jako by ucítil novou kořist.

Matka si jí nevšímalá a nasadila zaneprázdněný výraz jako nějaké brnění, odolné vůči Elliným námitkám. Táta se také snažil být nějak užitečný, a tak popadl tašku s jídlem a zmizel s ní ve spíži.

S přesností naváděné střely pes zamířil k Elle, zafuněl a olízl jí ruku, až ji měla celou vlhkou od slin.

„Fuuj! Vážně, mami, nemůžeš ho tady nechat.“ Ella si zuřivě třela ruku o džíny a měla nutkání okamžitě je hodit do pračky.

„Je to fenka a je krásná, že? Jmenuje se Tess.“ Aby máma vynahradila Ellinu zjevnou neznalost psích potřeb, poplácala Tess okázale po hřbetě, i když si Ella byla naprosto jistá, že tím pohybem se máma spíš snažila psa opatrně odstrčit od svých nazehlených krémových vlněných kalhot.

„Mami...“ zakňourala s grácií vzpurného batolete, které vy cítilo porážku.

„Je to snadné, miláčku. Ani nebudeš vědět, že je tady.“

„Mami, já nemůžu mít psa,“ povzdychla si. Rozhodně žádného nechtěla. Nechtěla nic, nikoho. Žádala snad příliš, když si přála být o samotě?

„Samozřejmě že můžeš. Jsi celý den doma. Je to úplně jednoduché. Upřímně řečeno, nevím, proč kvůli tomu tak vyvádíš. Stačí, když ji dvakrát denně nakrmíš. Jednou ráno a jednou večer v šest hodin. Jenom jednu odměrku. Do druhé misky natočíš vodu a jednou nebo dvakrát denně ji vezmeš vyvenčit.“ Znovu přimhouřila oči a zadívala se na dceřiny bledé tváře. „Čerstvý vzduch a pohyb ti udělají dobře. Vypadáš tak unaveně a...“

Ella čekala, jak diplomatically zmíní kila, která nedávno shodila.

„A,“ nadmula se matka jako holub, „bude ti dělat společnost a otec se nebude tolik bát, že tu budeš v noci sama. Máme o tebe strach,“ dodala a rty se jí zachvěly.

Ella si povzdechla. „Mami, jsem v pohodě. Vážně. Mám toho až nad hlavu. Musím vážně hodně pracovat, protože mi hoří termín.“ A to, že ho splní, bylo asi tak stejně pravděpodobné, jako že se s tímhle chlupatým stvořením zúčastní mezinárodní výstavy psů. „Jsem v pořádku.“

Matka sklonila hlavu a odvrátila se, ale Ella si ještě stačila všimnout, že se jí trochu lesknou oči. Zatraceně. Takové už matky byly. Bály se o svoje děti. Děly si o ně starosti. Měla předeem naprogramovaný mateřský instinkt. Kdy se přihlásí o slovo

poprvé? Hned při početí? Po narození miminka? Nebo se objeví s poklidnou elegancí a nenápadně se pomalu usadí, jak pouto mezi matkou a dítětem postupně roste?

Trochu se zastyděla, přešla kuchyň a dotkla se matčina ramene. „Dobře, tak já si toho zatraceného psa vezmu.“

„To je skvělé. Určitě ti to jen prospěje, aspoň se trochu dostaneš z domu. Vlastně,“ dodala vesele, „ji táta předtím vzal jen na krátkou procházku.“

„Ale Shirley, vždyť nebyla zase tak –“

Střelila po něm pohledem. „Takový pes potřebuje hodně procházek, vid', miláčku?“ Znovu fenku poplácala po boku a mírně ji od sebe odstrčila. „Co kdybys ji vzala do wendoverského lesa, až se tu zabydlíš?“

Sledovala, jak se rodiče, každý ve vlastním vozu – táta ve svém věrném mercedesu a máma v rychlém miniautíčku –, předhánějí, kdo pustí toho druhého jako první, než se konečně odlepili od obrubníku. Trvalo jim dobrých pět minut, než se matka nakonec podvolila a podrážděně se rozjela. Táta jí vesele zamával a mnohem klidnějším způsobem ji následoval.

V okamžiku, kdy zmizeli z dohledu, se odvaha, kterou se Elle podařilo nashromáždit, zvedla a bez jediného ohlédnutí odešla. Ella se prudce nadechla a z hrdla se jí vydral napůl přidušený vzlyk. Dopotácela se k jedné z dřevěných židlí, zhroutila se na ni, položila hlavu na stůl a rozplakala se. Nahlas vzlykala, slzy jí stékaly po tváři – a bylo jí jedno, že se mísí s nudlemi z nosu nebo že si je utírá do rukávu a ve snaze zabránit tomu nekonečnému přílivu popotahuje tak, až při tom chrochtá.

Bylo zatraceně vyčerpávající předstírat, že je všechno v pořádku, a zároveň se jí vážně pořádně ulevilo, že odešli a nechali ji

na pokoji. Tiché funění u kotníků jí připomnělo, že není úplně sama. Ne že by se pes počítal. Naposledy si neelegantně popotáhla a zadívala se na zvíře u svých nohou.

„A ty jsi to poslední, co teď potřebuju.“

Opřela se rukama o stůl, vstala a přešla zpátky k umyvadlu. Prázdná, tichá zelená ulice za dlouhou předzahrádkou jako by se jí přes kuchyňské okno vysmívala. Proč se nechala Magdou přemluvit? Do města je to sice jen hodina, ale den má hodin čtyřiaadvacet, týden sto šedesát osm, měsíc šest set sedmdesát dva a ona jich musí během příštího půl roku vyplnit čtyři tisíce třicet dva. (To depresivní číslo si spočítala ve vlaku cestou sem.) Čím? Přes veškerou podobnost s Londýnem mohlo být tohle místo klidně odvrácenou stranou Měsíce. Nebylo tu vůbec nic.

Pes začal znovu zkoumat zákoutí kuchyně a čenichal s vervou vysavače zapnutého na nejvyšší výkon. Když ho následovala pohledem, všimla si tmavě modré obálky připnuté na nástěnce s květinovým látkovým podkladem. Magdiným charakteristickým rukopisem na ní bylo napsáno její jméno, stříbrná písmena se po tmavé barvě rozlévala jako měsíční svit.

Odepnula ji z kolíčku. Vypadalo to jako pozvánka na večírek, i když to byl asi spíš návod, jak obsluhovat bojler nebo zamykat dům. Unaveně odhodila obálku na stůl.

„Nedívej se na mě tak,“ obořila se na psa, když se na ni podíval s výrazem, který rozhodně vypadal jako nesouhlasné zamračení. Jeho hnědé oči zamrkaly a na chlupaté tváři se objevily vrásky.

Zakoulela očima nad vlastní hloupostí i nečekaným bodnutím viny a sáhla po obálce.

Matka příroda umí úžasně léčit. Opakuj si toto požehnání každý den, abys našla svůj klid a ukotvení.

Panebože, že by se Magda dala na duchovno? To bylo něco nového. S ironickým úsměvem si přečetla slova napsaná na tvrdém modrém papíru o velikosti pohlednice. Její kmotra to myslela dobře, ale na tyhle bláboly určitě nikdo nevěřil. Bylo to docela milé, i když si ani na okamžik nedokázala představit, že by se díky tomu cítila lépe.

*Pod probouzejícím se jara pohledem,
dýchej hojné vůně, které skýtá zem,
těš se z pomalu prodlužujících se dní,
tvou duši vůně květů povzbudí.
Sluneční paprsky nabírají na síle,
jejich teplo zpět život vdechuje,
vzdej hold kráse, jíž příroda oplývá,
bolest je vedle ní najednou mizivá.
Každý den nech se tou svěžestí obklopit
a přijmi za svůj její mír a klid.
Buď požehnána.
Magda*

„Blázen.“ Ella zavrtěla hlavou. Asi jí vážně začalo strašit ve věži. Představte si vrchní seržantku oblečenou do splývavých šatů, a dostanete Magdu. Jak se proboha mohlo stát, že se Ellina matka, oddaná stoupenkyně Ženského institutu, dala s takovou osobou dohromady a přátelila se s ní už třicet let?

Denně se procházet mezi květinami. Jo, jasně. Už se chystala hodit kartičku do koše, ale potom na ni zamyšleně poklepala, a jako by náhle změnila názor, připevnila ji zpátky na nástěnku.

Kapitola 2

„Musíš na mě tak civět? Znervózňuje mě to,“ okřikla Ella psa, aniž vzhlédla od bílé čtvrtky, zatímco kreslila obrys jedné ze svých postav, a zamračila se, když tvar hlavy nevypadal úplně podle jejích představ. Pokud se na zvíře nepodívá, třeba ho přestane bavit upřeně ji pozorovat těma svýma jantarovýma očima. Naštvaná, jak s ní matčino citové vydírání zamávalo, schválně odložila naordinovanou procházku na později. Měla práci. Její nakladatelka čekala – a pomalu ztrácela trpělivost, pokud se dalo soudit podle posledního e-mailu – na poslední díl ze série knih o myšáku Cuthbertovi. A tímhle tempem se ještě načeká.

Ella zamířila rovnou na půdu a vyndala základní minimum uměleckých potřeb. Jinými slovy řečeno tužky a papír. Zbytek mohl počkat. Kdyby alespoň začala, mohlo by to zmírnit tlak.

Pes si povzdechl a tázavě povytáhl obočí. Elle zacukalo v koutcích, ale dál tužkou kreslila Cuthbertův ocásek a snažila se ignorovat jisté hadí aspekty, které tam neměly co dělat. Pes zív, zakňoural a přešel na druhou stranu židle.

„Co je?“ zeptala se Ella, když pes deset minut nervózně přecházel po místnosti. „Už tak je dost těžké něco dělat, natož když mě pořád vyrušuješ.“

Zatraceně, Cuthbert vypadal spíš jako zlý Yoda než veselý plšík.

„Proboha.“ Prudkými tahy načmárala zvířecí tvářičku a odhodila tužku. „Dobře, půjdeme se projít.“

Počasí venku nevypadalo moc slibně. „Jestli zmoknu, tak si mě nepřej.“ Nebyla s přírodou zrovna zajedno. Vlastně si byla docela jistá, že jejich nenávist je vzájemná. Déšť stékal po střešních oknech v nahodilých, rozverných potůčcích. Neměla ani holínky. Sněhule nebo tenisky? Co ji vedlo k tomu, že si sbalila obojí? Ne že by při plnění kufrů a každé tašky, kterou dokázala najít, postupovala metodicky. Tenisky byly módní sebevraždou – ani si nebyla jistá, jak k nim vlastně přišla. Neměla ani ponětí, že je majitelkou takových křiklavých ohavností. Zato ty zatracené boty do sněhu ji stály celé jmění, a to všechno kvůli jedné jediné lyžovačce. Ani ona, ani Patrick tomuhle sportu nijak nepřišli na chuť.

Tak tedy svítivě růžové tenisky. Ale co dál? Dneska ráno byla strašná zima a nahoře v lesích, které korunují pahorkatinu Chiltern Hills, bude ještě chladněji. Bude se muset teple obléct. Punčocháče, pytlovitě legíny a prastaré kapsáče, které obvykle nosí jenom na malování. Když už, tak už. Co na tom, že bude vypadat úplně směšně. Komplet završila tyrkysovou lyžařskou bundou. Na sjezdovku už si ji beztak nikdy nevezme.

Než si zavázala tkaničky, pes už čekal u hlavních dveří s vodítkem v tlamě a ocasem mával sem a tam jako stěrač puštěný na plné obrátky. Alespoň jeden z nich byl rád, že se dostane ven. Ella se zahlédla v zrcadle na chodbě a chtělo se jí brečet. Vážně takhle vypadá? Naštěstí ji tady nikdo nezná.

Krátkou vzdálenost do wendoverského lesa ujela, nebo spíš odkodrcala, v Magdině malém legračním červeném autíčku. Celou cestu musela neustále zavírat okénko, protože se s každým

drcnutím spustilo dolů. Jakmile otevřela kufr, ten hloupý pes z něj vyskočil a v letu ji srazil do louže na šterkové cestě.

„Fuj!“ Tmavá bahnitá voda jí okamžitě prosákla do bot, kalhot, legín i punčocháčů. Pes se ani neohlédl. Ne, to proklaté zvíře seskočilo na zem a vrhlo se přímo před kola auta, které právě odbočovalo na parkoviště. Zatraceně. Ozval se rozzuřený klakson. Ještě tu není ani den, a už to zvíře málem zabila.

Pes se k ní vrátil, Ella ho popadla za obojek a snažila se nevnímat studenou mokrou látku na kůži. Nebyla to žádná venkovská holka. Úspěšně se vyhnula pohledu na řidiče, zato potřebovala několik pokusů, než se jí podařilo připnout vodítko na kovový kroužek obojku.

„Moulo jeden.“ Srdce jí prudce bušilo do žeber. Bože, co by asi Magdě řekla, kdyby si její mazlíček hned při prvním venčení ublížil? Co si má vlastně člověk počít, když se takový pes zraní? Existovaly sanitky pro zvířata? Kde byl nejbližší veterinář? Byli něco jako doktoři? Musel se u nich páníček zaregistrovat? Měli pohotovost jako pro lidi, kde jste celí od krve rozpačité seděli několik hodin, aniž jste se odvážili uronit jedinou slzičku?

Prudce zatahala za vodítko. „Pojď, vypadneme odsud, než si nás ten chlap všimne.“ Napůl běžela, aby se dostala z parkoviště dřív, než on vystoupí z auta, a dosáhla rychlosti, kterou nedokázala vyvinout od školních let. Jakmile se dostali z jeho dohledu, musela zastavit. Předklonila se, opřela se o kolena a zoufale se snažila nasát vzduch do zmučených plic. Srdce jí bušilo tak prudce, až cítila, jak se jí pulz pokouší protlouct ze spánku. Zdálo se, že každým okamžikem vybuchne. Všechno kolem ní zčernalo. Proboha, dostala snad infarkt?

Narovnala se a postupně popadala dech. Obávala se, že se jí každou chvíli udělá špatně.

Plnými doušky hltala vzduch a modlila se, aby se jí nechtělo zvracet, zvolnila tempo a opatrně pustila psa z vodítka. Naštěs-tí neutekl. Jako čerstvě propuštěný vězeň očíhával a očmucha-val krajnice po obou stranách cesty, pobíhal dopředu a dozadu a honil se za nepolapitelným pachem bůhvíčeho.

Obklopil ji vlhký, studený vzduch. Slyšela, jak mezi stromy neustále kape voda. Vlhkost se jí vsakovala do vrstev oblečení a roztahovala svoje chladné prsty, zatímco se líně plahočila za psem a nohy jí čvachtaly v teniskách, které nebyly stavěné na stezku do kopce, po níž si razily cestu proudy vody.

Proč si proboha matka myslela, že jí něco takového pro-spěje? Chtěla se jen schoulit pod peřinu a spát a spát. Přitulit se k představám a vzpomínkám, které by jí dělaly společnost, v duchu si dokola přehrávat ten nezachytitelný imaginární roz-hovor, v němž by Patrick přiznal, že udělal strašlivou chybu. Že si to rozmyslel.

Pocit prázdnoty v žaludku ji přiměl zastavit. Rozhlédla se po stromech rozplývajících se v mlžném oparu. Kdyby pokračovala v chůzi, mohla by také zmizet v mlze? Rozplynout se v krajině? Pak by nemusela čelit chladné realitě toho, co ztratila.

Slepe zírala do šera, dokud ji do ruky nešťouchla mokrá hla-va. Ucukla.

„Fuj.“ Zašmátrala v kapse po kapesníku.

Pes zavrtěl ocasem a odskočil, ale za chvíli se zase vrátil, v kruzích se jí motal kolem nohou a zezadu ji žďuchal do ko-len, jako by ji chtěl popohnat. Ella se strnule dala do pohybu.

Lesy vysoko na chilternských pahorcích obkreslovaly jejich obrysy jako hustý sametový kožich a zjemňovaly zvlněnou kop-covitou krajinu gobelínem živé zeleně. Vzduch byl cítit rašelinou a trávou, pižmovou, zemitou vůní, která vyvolávala představu zabláčených bot a kaluží. Její kroky tlumila letitá příkrývka ze

spadaného listí, nad hlavou se jí v lehkém vánku třepotaly mladé lístky v odstínech jasné jarní zeleně a občas se ozvalo vrzavé zasténání větví stromů, které se třely o sebe. Když se Ella zaposlouchala, uvědomila si, že les zdaleka není úplně tichý a ozývají se v něm různé zvuky. Ptačí zpěv, vrkání holubů a pohvizdování ostatních ptáků, těžké oddechování psa a zvuk zvířecích tlapek prodírajících se podrostem.

Nějaká prozíravá duše umístila na vrchol strmého svahu lavičku, odkud se – pokud bylo pěkné počasí – dalo pozorovat údolí Aylesbury Vale táhnoucí se až ke vzdálenému obzoru. Dnes však ne. Posadila se, tedy spíš sebou nemotorně žuchla na zem, a se psem u nohou se zadívala na sychravou planinu pod sebou. Počasí odpovídalo její náladě. Bolest ještě nepominula. Neustále jí visela zaklíněná pod žebry jako olověné závaží, stejně jako napětí ze stresu, které tam, pokud měla být upřímná, bylo mnohem déle než poslední měsíc.

Kdy se stalo součástí jejího života? Ten příšerný pocit, že pořád něco nestíhá, něco nehmotného, co nemohla vidět ani si na to sáhnout, ale co v ní vyvolávalo úzkost a obavy. Bylo to tu už před Vánocemi. Před nocí Guye Fawkesa. Halloweenem. Zářijovou dovolenou v Římě.

Z nějakého hloupého důvodu se rozplakala. Sakra, myslela si, že už se dostatečně vybrečela. Zatímco jí po tváři stékaly slzy, pes – tedy fenka Tess, opravila se – přišla, sedla si hned vedle ní a ztěžka jí položila hlavu na nohu. Elle se nepřítomně dotkla jejího ucha.

„Vsadím se, že si myslíš, že jsem blázen, vid', Tess?“ Pod jejími prsty bylo psí ucho překvapivě měkké a sametově hebké. „Lidé jsou tak složití. Být psem musí být mnohem jednodušší. Jíst, spát, běhat. Nemáš žádné vztahy ani práci. Nemusíš dělat žádná velká rozhodnutí. Nikdo tě nezklame.“

Tess ji pozorovala, v očích mírný, téměř něžný výraz, zatímco ji Ella hladila po hlavě. Přisunula se blíž, jako by naslouchala každému slovu.

„Nemáš ponětí, o čem mluvím, že?“

Tess jen zamrkala.

Byla promrzlá až na kost, takže jí chvíli trvalo, než z kapsy vytáhla klíčky od auta.

„Tak šup dovnitř,“ pobídla fenku, když otevřela kufr.

Zvíře stálo vedle ní a vypadalo stejně žalostně a vyčerpaně, jako se Ella cítila.

„No tak. Dovnitř.“ Ella poklepala na auto, jako by to mohlo pomoci. „Čím dřív nastoupíš, tím dřív se zahřejeme.“

Sklonila se a do nosu jí pronikl nevábny odér mokré psí srsti. Objala fenku kolem břicha a pokusila se s ní pohnout.

Tess tam však stála jako přikovaná a očividně se nikam nechystala.

„Proboha.“ Ella otevřela zadní dveře. Možná to pro fenku bude jednodušší.

Uslyšela křupání šterku, otočila se a spatřila muže, který k ní kráčet rychlým rozzlobeným krokem.

„C-co –“ podařilo se jí vykókat, protože si všimla, jak zuří. Tmavé obočí se mu stáhlo do dvou zlověstných linek a jeho oči metaly blesky.

„Zbláznila jste se?“ zavrčel.

„Prosím?“ Co měl za problém? Vyhlédla na něj zpod kapuce svojí lyžařské bundy.

„Máte představu, co se stane nejen vám, ale i tomu psovi, když náhle zabrzdíte? Při nárazu může mít pes hmotnost jako slůně. Představte si, že proletí čelním sklem. Ani byste nemusela

jet moc rychle. A pes téhle velikosti by mohl napáchat obrovské škody... pokud by přežil.“

Podívala se z fenky na auto a zase zpátky a chtěla mu vysvětlit, že je to pro ni všechno nové, ale nedal jí šanci – jen se rychle nadechl a znovu spustil.

„Z lidí, jako jste vy, se mi dělá špatně. Naprosto zdravý pes a podívejte, jak vypadá. Trpí nadváhou a má zjevný nedostatek pohybu. Nehledě na to, že nemáte ani ponětí, jak se o něj starat. Potřebuje pořádnou dietu a víc se hýbat.“ Pevně stiskl ústa a po chvíli dodal: „Vy oba.“

Elle spadla brada. Cože?!

„Vždyť jste nebyli venku ani patnáct minut. Labradoři jsou lovečtí psi. Vyšlechtění jako pracovní plemeno. Kristepane, mohl by se tady tak krásně vyběhat,“ rozpráhl ruce, „a vy mu nejste schopná dát víc než čtvrt hodiny.“ Odfrkl si. „Z takových nezodpovědných majitelů zvířat, jako jste vy, je mi nanic.“

Elle celá ta tiráda tak vyrazila dech, že se nedokázala přimět, aby promluvila. Jen tam strnule stála, ruce a nohy ztuhlé šokem, a pozorovala ho.

Zmlkl, stál tam a díval se na ni. Co po ní chce?

Fenka mu věnovala hrozivý pohled. Ella se dotkla její hlavy. Vida, Tess byla na její straně.

Najednou se muž obrátil na patě a vypadalo to, že se má k odchodu, ale pak se otočil zpátky, přihrčil se a zvedl Tess opatrně do náruče. Na okamžik se zarazil jako by chtěl něco říct, pak si to ale rozmyslel a posadil fenku do auta. Poté zavřel kufr tak, aby přitom zvíře nepraštil, sklonil hlavu a odkráčel.

Nebude brečet. Alespoň ne před ním. Bylo to horší, než kdyby ji ve škole zpucoval ředitel. Tedy ne že by to někdy zažila.

Když zmizel v šeru, stále ji nenapadala jediná pohotová odpověď. *Parchante* zdaleka nestačilo.

„Podělanej nafoukanej šmejde.“ Narovнала se v zádech. Jakmile ta slova vyslovila nahlas, hned se cítila lépe, ačkoli by ho byla raději pěkně usadila, když byl ještě tady. „Zatracení chlapi.“ Všichni se mohli jít vycpat.

Ze zadní části auta se ozvalo psí zakňučení.

„A ty buď radši zticha. Je to všechno tvoje vina.“ Mohla zůstat doma pěkně v teplíčku, a ne být zablácená od hlavy až k patě. „Nejspíš si kvůli tobě uženu rýmu.“ Voda jí prosakovala za krk a kapsáče měla tak promočené, že je jejich vlastní váha táhla dolů. Dieta a pohyb. Ha! Zaškaredila se na svůj prošívaný kabát, vyboulený kvůli několika vrstvám, které měla pod ním. Nikdy nebyla tak hubená jako teď.

Den už snad nemohl být horší.

Kapitola 3

„Ahoj Devone, jak to jde?“ Bets, která přišla ráno do ordinace jako první, otvírala poštu a měla jako obvykle dobrou náladu. Škoda že ji bral skoro jako sestru, a navíc byla jeho zaměstnankyní. Nebyl by život jednodušší s milou nekomplikovanou ženou, jako byla ona?

„Doufám, že to bude lepší než včera. Přišla jsi o všechnu zábavu.“ Zakroužil rameny, aby uvolnil napětí.

„Slyšela jsem, že ti z klece utekla mláďata křečka.“ Zachichotala se a pak mu pohlédla do tváře. „Vypadáš hrozně. Dáš si kafe?“

„To by mi bodlo.“ Následoval ji do kuchyňky a sledoval, jak do hrnku sype obrovskou hromadu instantní kávy. „Pomalů, brzdi. S takovým množstvím kofeinu budu lítat.“ A v noci nezamhouří oka.

„Vypadáš, že ho potřebuješ, abys přežil příštích pár hodin. Prosím, řekni mi, že dneska večer už nemáš službu.“

Devon sevřel rty.

„Proboha, to snad nemyslíš vážně?“ Zavrtěla hlavou, až jí lesklé kadeře poskakovaly.

Devon měl podezření, že vedle sebe vytvářejí protiklad života a smrti: on, tmavooký, bledý a unavený, ona, zdravě růžolící a plná vitality.

„Měl by sis dát pauzu.“

„Jsem v pohodě.“

„Tohle tempo dlouho nevydržíš.“ Oči jí zjihly. „Musíš se o sebe víc starat. Kdy jsi měl naposledy pořádné volno?“

Pokrčil rameny. Práce na pohotovosti byla dobře placená, zato dost náročná. Včera v noci ho zavolali ke stádu ovcí, z nichž některé byly tak těžce zraněné, že je musel utratit. Nějaká šelma je doslova roztrhala na kusy. Takové výjezdy nesnášel.

Nalila do hrnku vařící vodu a s uličnickým mrknutím mu ho podala. „Možná se ti líbí starat se po nocích o štěňata a koťata, jako strážný anděl Wilsgravu.“

Pak se na něj zkoumavě zadívala. „Ne, spíš vypadáš jako nějaký pobuda. Potřebuješ ostríhat.“

„Mám práce až nad hlavu. K holiči jsem si chtěl zajít dneska ráno.“ Zamračil se. „Rozhodně jsem nebyl žádný anděl, když jsem musel ukončit trápení psa Briggsových.“ Zatahal se za rukáv pod bílým pláštěm a snažil se myslet na něco jiného než na důvěru v očích mladé fenky.

„Ale ne.“ Bets zármutkem zkřivila obličej. „Chudinka Essie. Ethel a William musejí být zdrcení.“ Bets se kousla do rtu a v očích se jí zračil soucit. Byla příliš laskavá, než aby to pro ni bylo dobré.

Devon zatnul zuby a potlačil nával vzteku. „Možná na to měli myslet dřív, než toho psa nechali tak zatraceně přibrat. Říkal jsem jim to pořád dokola – že to zvíře potřebuje držet dietu. S cukrovkou a artritidou neměla chudinka šanci.“

Bets si povzdechla a poplácala ho po ruce. „Určitě se kvůli tomu cítí hrozně, Devone. Nejsou to špatní lidé. Jen nejsou zrovna nejbystřejší. Měli toho psa opravdu rádi a dopřáli mu šťastný život.“

Teď se cítil dvojnásob provinile, protože na ně byl pěkně hnusný. Měl jim to říct dřív. „Jo, a já jsem mu ho musel vzít.“

„Možná bys za nimi měl zajít. Zjistit, jak jsou na tom.“

Šťelil po ní pohledem. „Cože?“

„Je fajn mít s pacienty dobré vztahy.“

„Kde jsi to sakra slyšela? Vedu veterinární ordinaci, nenatáčím žádný trapný seriál o sestřičkách.“

Bets se tvářila nevinně, nebo se o to alespoň snažila. „Tohle by udělal tvůj táta.“

Škoda že na ně táta nebyl jako na kluky přísnější.

Povzbudivě se usmála. „A nejspíš i Jack,“ dodala a v očích se jí objevil tesklivý pohled naznačující, že myslí na Devonova mladšího bratra, který byl momentálně v posledním ročníku veterinární školy.

„Jo, ani jeden z těch dvou dobráků by jim to nejspíš za vinu nedával.“

„Všichni ve vesnici tvého tátu zbožňují.“

„To mě nepřekvapuje.“

„Ne proto, že by dělal půlku věcí zadarmo... je velmi starostlivý, zatímco ty... no, ty ke všemu přistupuješ spíš prakticky.“ Na Bets se člověk mohl spolehnout, že i nepříjemné věci pěkně zaobalí.

„Chceš říct, že si uvědomuju, že vedu firmu a není tu místo pro sentiment. A ještěže tak, protože jinak můj bratr, až se vezmete, nebude mít kde pracovat. Být praktický je efektivní. A je jedno, jestli jde o uzdravování zvířat, nebo něco jiného.“

„Ano, ale někdy bys mohl být i milý,“ trvala Bets zarputile na svém.

„Já jsem milý.“

Nenuceně povytáhla jedno obočí. „V tom případě to dobře skrýváš. A umíš být také trochu nevrlý mrzout.“ Zazubila se na něj a její rozesmáté oči změkčily dopad jejích slov.

„Nějaké další osobní poznámky, než otevřu ordinaci?“

„Ne,“ odmlčela se, jako by to zvažovala, „dneska ne.“ Její přídrzlý úsměv pronikl do jeho utrápené mysli a projednou byla

v jeho úsměvu i špetka upřímnosti. Bylo těžké předstírat, že je všechno normální, když pod povrchem probublávalo černé bahno, které jen čekalo, až vás stáhne zpátky dolů.

„Pamatuješ si, kdo je tady šéf, že jo?“

„Jo, ale jsem nepostradatelná a vařím moc dobré kafe.“ Kývla na hrnek v jeho ruce.

Měla pravdu. Bets byla pravděpodobně jedna z nejlepších veterinárních sester, s jakými kdy pracoval, a navíc byla neuvěřitelně ochotná. Odpracovala spoustu hodin navíc, aniž za to dostala zapláceno. Bude jí to muset vynahradit, ale bohužel zatím potřeboval omezit náklady na minimum. Kdyby ordinace patřila jemu, zavedl by spoustu změn, které by nejen zvýšily efektivitu, ale také všem usnadnily život. Jenže momentálně měl podnik na starosti jenom po dobu, než se otec uzdraví natolik, aby se mohl vrátit do práce. Bylo toho tolik, co by se tu dalo udělat.

„Já, ehm,“ ošil se, protože ji musel požádat o další laskavost, „asi bys nemohla –“

„Vzít dneska Dexe na procházku?“ dokončila za něj, aniž stačil říct další slovo. „Jasně že jo.“

„Ne, to ne. Chci ho vzít ven sám, až tady skončím. Ale chtěl jsem se zeptat, jestli bys mi ho nemohla pohlídat příští týden. Musím zajet do Londýna vyřídit nějaké papíry a napadlo mě, že bych si mohl zajít na přednášku.“ Mohl by si ten den taky trochu užít, když už se musel hodinu táhnout do města vlakem a podstoupit další otevřenou konfrontaci se svojí bývalou ženou Marinou.

V Betsině tváři se objevil nezvykle prohnaný výraz. „Ano, pokud mi prokážeš laskavost.“

„Jakou?“ Napil se kávy, protože věděl, že bude těžké ji odmítnout.

„Znáš náš šipkový tým...“

Devon zasténal. „Ale no tak, Bets, já –“

„Máme málo hráčů, protože bratři Myersovi budou na dovolené a já nechci, abychom ten zápas museli vzdát.“

„Stejně prohrájete, nejsem na šipky žádný expert.“

„To je jedno, hlavně že bude zábava. Bez Davea a Phila stejně nezvítězíme, ale Magda mi to dala na starost. Nemůžu ji zklamat.“

„Tak dobře. A Dextera si vezmeš?“

„Samozřejmě, to není problém. Nejdřív si můžeme vyjít na pěknou dlouhou procházku a cestou zpátky se zastavím za naším nováčkem.“

„Nováčkem?“

„Zapomněla jsem, že jsi nebyl na té schůzce. Magda požádala svoji kmotřenku, aby jí hlídala dům, vzpomínáš?“

„Vzpomínám si a jsem dost rád, že jsem to prošvihl. Chudák ženská asi chce mít klid.“

„Magda se jen chtěla ujistit, že se tady cítí vítaná. Takže můžu zabít dvě mouchy... jedním psem.“

Devon tu příšernou slovní hříčku ignoroval.

„Co kdybych se tam zastavila a vzala ho k sobě hned ráno? Mám klíč. Nebo,“ v očích se jí objevil nadějný výraz, „bych ho mohla vyzvednout večer předtím a mohl by u mě přespat.“

Dlužil jí to. „Dobře, můžeš mít svoji dávku psí lásky.“

„Hurá!“

„Jen ho nenechávej spát v posteli. Ať si na to nezvyká.“

Bets si ztěžka povzdechla. „Je to jen na jednu noc...“

„Smůla, Dexter zůstane dole.“

„Když já se cítím tak sama.“ Znovu si povzdechla a nasadila nešťastně zamilovaný, patetický výraz. Bohužel pro ni se k tomu pokusu její hezká veselá tvář odmítla propůjčit. „Kéž by se Jack

brzy vrátil domů. Do konce semestru zbývá celá věčnost a on má tolik práce se zkouškami, že nechce, abych přijela za ním.“

Devon obrátil oči v sloup. „Není to napořád.“ Osobně si myslím, že ti dva jsou příliš mladí na to, aby se usadili, ale na vztahy měl teď dost zkreslený pohled.

„To je pravda.“ Radostně nadskočila a její tvář se rozzářila jako sluníčko. „A vždycky dojde na sexuální maraton na uvítanou, na který se můžeme těšit. Rozdáváme si to v každé místnosti.“

„Tohle nebudu poslouchat,“ zasténal. „Nechci to mít před očima, až k vám příště vkročím.“

Kapitola 4

Ella se vyškrábala ze spánku zpátky do vědomí, srdce jí bušilo a v uších se jí ozývalo tesklivé vytí. Co to sakra...?

Ležela v neznámém pokoji a měla pocit, že jí brzo vybuchne hrudník. V nose ji šimrala vůně levandule. Magda pověsila po obou stranách mosazného rámu postele váčky ve tvaru srdce se sušenými květy. V radiátoru vrzalo a klapalo, hluk umocňoval černočernou tmu v pokoji a ticho venku. Ten pocit, jako by byla v kokonu uprostřed nicoty, ji zneklidňoval. Kam se poděl hukot dopravy, řinčení oken, zatímco se kolem šinuly autobusy, vráskot opilců, když je vyhodili z hospody, a neustálý řev sirén v dálce? Tohle byl úplně jiný svět.

Přestože se jí spánek několik týdnů vyhýbal, stala se noc nejlepší součástí jejího dne. Těšila se na tu chvíli v posteli, kdy všechno špatné v životě na chvíli zmizí a ona se bude moct vrátit k životu, jaký byl předtím.

Aúúú. Au au aúúú.

Zatracený pes. Vzduchem se rozlehlo další srdceryvné kvílení. Ella pevněji zavřela oči a doufala, že to přestane.

To se však spletla. Po pěti minutách vytí, které by zahanbilo i psa baskervillského, popadla župan a sešla ze schodů.

Zavřela psa do kuchyně a jeho pelíšek položila k radiátoru, který i po vypnutí alespoň trochu hřál. Netušila, jestli je to tak správně. Cítí psi zimu?

Když otevřela dveře, pes tam stál, vrtěl huňatým ocasem a zíral na ni rozzářenýma očima.

„Je noc,“ zasyčela. „Běž spát.“

Přešla k jeho pelechu a ukázala na něj. „Místo.“ Matně si vzpomínala, že v televizi viděla něco o alfa psech a o tom, že se jim musí ukázat, kdo je tady pánem, takže to řekla rázným tónem, který zjevně zafungoval, protože pes si vlezl do pelíšku, schoulil se a podíval se na ni s nevinným výrazem, jako by říkal: *Kdo? Já? Já že dělám takový rámus? Nikdy.*

Chválit. To byla další věc, kterou si Ella matně pamatovala, nebo se to dělalo s dětmi? Žaludek jí sevřela známá bolest. Děti. Ani o nich toho moc nevěděla, ale to všechno se dá naučit, nebo ne? „Hodná holka.“ Tess si položila hlavu na tlapy.

Vidíte, vlastnit psa byla hračka. Úplně jednoduché. „Dobrou noc.“ Zhasla světlo a s úlevou vystoupala po úzkém schodišti zpátky do ložnice. Řekla snad právě psovi dobrou noc? Vážně už jí začínalo hrabat.

Ve chvíli, kdy měla prsty u nohou pěkně v teple a tělo schoulené pod těžkou péřovou peřinou, se vytí ozvalo znovu. Zabořila hlavu pod polštáře v naději, že psí naříkání umlčí, ale marně. To zatracené zvíře znělo tak nešťastně. Vylézt z příjemně vyhřáté postele byl očištěc.

„Děláš si ze mě srandu?“ zavrčela, ale pes se jen zašklebil. Na jeho spokojené tvářičce se bez nejmenších pochyb objevily skryté známky úsměvu. „Na místo, *hned.*“ Tess se odplížila zpátky do pelechu, lehla si a sklonila hlavu, její bláznivé obočí se povytáhlo a zmateně oddělilo od sebe.

Ella ze sebou pevně zavřela dveře.

„Veterinární pohotovost, u telefonu Devon Ashcroft.“ Určitě by měl existovat nějaký zákon, podle kterého by se při zazvonění telefonu před šestou hodinou ranní automaticky vydávala káva. Protřel si oči a podíval se na číslice digitálních hodin, které ve tmě oranžově svítily. Hovory ve čtyři ráno byly potvory, které člověka budily z toho nejhlubšího spánku. Alespoň že zvládl pět hodin v kuse ve vlastní posteli. „Jak vám můžu pomoci?“

„Dobrý den, díkybohu, doktore Ash–, jste doktor, že ano? Říká se veterinářům doktoři? Nebo to platí jen pro ty lidské?“

Sám pro sebe se usmál, pobavený navzdory směšně brzké hodině. „Pan Ashcroft mi vyhovuje.“

„Ale *jste* přece opravdový veterinář.“

Žena zněla znepokojeně, ale na to byl v tuhle denní dobu zvyklý.

„Ano. Jak vám můžu pomoci?“

„Nevím, co mám dělat. Ten pes mi zůstal na krku... není můj... a myslím, že je s ním něco strašně špatně.“

„Dobře. Můžete popsat příznaky?“

„Příznaky?“

„Ano, má bolesti? Zvracel? Měl průjem? Kdy naposledy jedl?“

„Bolesti, určitě má bolesti. Pořád vyje.“

„Dobře. Nějaké další známky bolesti? Kroutí se, nervózně popochází, jako by ho něco bolelo?“

„Ne, když přestane výt, vypadá, že je v pořádku.“

„Takže to vytí je přerušované? Jak dlouho už vyje?“

„Asi od deseti večer. Vždycky na chvíli zmlkne a spustí nanovo.“

„A zdá se, že to něco vyvolává?“

„Začne vždycky, když jdu nahoru do postele.“ Rozhořčeně mu zafuněla do ucha.

„Prosím?“

„Kdykoli ho nechám samotného v kuchyni a chci si jít lehnout, spustí znovu. Už jsem úplně vyřízená.“

Devon se zhluboka nadechl. Měl chuť zakroutit hlavou a doufal, že špatně slyšel.

„Když si jdete lehnout a necháváte ho samotného?“

„Ano.“

„A kde je ten pes?“

„Cože, teď?“

„Ne, když od něj odcházíte nahoru?“

„V kuchyni.“

„A tam spí běžně?“

„Nemám tušení. Říkala jsem vám, že ho jen hlídám. Jeho majitelka je pryč. Pokaždé když usnu, začne znovu výt. Něco mu určitě je.“

Devon se zhroutil na polštář a odolal nutkání nahlas zasténat: *Bože, dej mi sílu*. Byl přece profesionál. A ta ženská byla úplně pitomá. „Takže ten pes nevyje nepřetržitě?“ Snažil se mluvit klidným hlasem.

„Ne, jen když ho nechám samotného.“

Devon sevřel telefon pevněji. „Takže spíš pláče? Jako dítě, které se bojí nové situace? Třeba osamělosti? Protože zůstalo samo?“

„Je to pes.“ Teď zněla rozčileně a pohoršeně.

„Ano, ale ti mají kupodivu také city...“ Devon cítil, jak se mu při těch slovech zatíná čelist a zadní zuby drtí o sebe, „které z pochopitelných důvodů nemohou vyjádřit slovy, takže místo toho například, co já vím, vyjí, štěkají nebo kňučí.“

„A jak to mám poznat? Já psí řeči nemluvím. Co mám dělat?“

Devon zavřel oči a počítal do deseti.

„Jste tam ještě?“

„Ano.“ Někde zaslechl, že se má člověk usmívat, i když ho lidé nevidí, aby mluvil příjemným tónem.

„Myslíte, že byste mohl přijet a podívat se na něj? Zkontrolovat, jestli je všechno v pořádku? Jezdí veterináři na návštěvy domů?“

„Ano, pokud jde o naléhavý případ,“ vyštěkl Devon. „Myslím ale, že zjistíte, že tohle je naprosto normální chování. Ten pes je očividně osamělý a vyděšený. Jsou to společenská zvířata. Ve volné přírodě žijí ve smečkách – vytí je jejich způsob, jak se spojit s ostatními psy. Musíte ho uklidnit.“

„Dobře, a jak to mám udělat? Přecíst mu pohádku na dobrou noc?“

„Pravidelně za ním chodte, aby věděl, že tam jste. Uklidňujte ho. Buďte neústupná. Může to trvat pár dní, ale uvidíte, že si na nové uspořádání zvykne. Musíte ho naučit správným návykům. Je to vlastně trochu jako s dítětem. Ani ty neumějí mluvit.“

Na lince se rozhostilo ticho. Na chvíli si myslel, že zavěsila.

„Pár dní?“ Plačtivé kvílení ho přimělo odtáhnout telefon od ucha. „Nemůžu v tom kraválu spát. Jak to ti lidé dělají? Sotva jsem zamhouřila oko.“

„Vítejte v mém světě.“ Zatraceně, ta slova mu bez varování vyklouzla z úst.

Žena zavěsila.

Díkybohu, že ten rozhovor neslyšel ani táta, ani Bets. Jako obecní veterinář stál za starou bačkoru.

Ellinu tvář ovanul teplý dech. Otočila se a srdce jí poskočilo. *Patricku*. S povzdechem se přitulila blíž, víčka se jí chvěla, dokud se jí někde vzadu v mysli neozvaly varovné zvonečky.

„Ááá.“ Když se probírala k vědomí, přivítal ji odporný zápach a mokré olíznutí levé tváře. Ve vteřině se prudce posadila a málem spadla z pohovky. „To bylo nechutné, ty příšerná obludo.“

Pes bez jediného náznaku studu žuchnul zadkem na podlahu vedle pohovky a spokojeně vrtěl ocasem.

Ella zamžourala na digitální displej televize. Nakonec přitáhla psí pelech až sem a doufala, že to zatracené zvíře usne a ona se bude moct odplížit nahoru. To se ale přepočítala. Po noci strávené na Magdině dvoumístné pohovce měla záda celá bolavá a ztuhlá. „Vždyť je teprve půl šesté!“ Podívala se na toho zpropadeného psa. „Děláš si ze mě srandu?“ Svezla se zpátky na polštáře a víčka jí znovu klesla únavou, jenže vzápětí ucítla, jak ji Tess očmuchává ruku a strká do ní čenichem.

„Nech mě být, je moc brzy.“ Ptáci venku zpívali jako o život. Kdo by to byl řekl, že dokážou dělat takový rámus?

Šťouch, šťouch, šťouch. Černý lesklý čumák připomínal datla, odhodlaného klovat do ní tak dlouho, dokud se mu nedostane pozornosti, po které touží.

„Co chceš?“

Pes zakňučel.

„Proboha.“ Ella popadla župan. Pes vyskočil do pozoru, ocas se mu vrtěl rychle ze strany na stranu jako splašený a dychtivě klusal za ní do kuchyně.

S napůl zavřenýma, kalnýma očima strčila psa za dveře a zavřela je.

Když se znovu probudila, bylo už skoro devět. Z druhé strany kuchyňských dveří se ozvalo tiché zakňučení. Potřebovala kávu, a tak zamířila do kuchyně. Jakmile otevřela dveře, pes znovu zakňučel, tentokrát pronikavěji, pelášil k zadním dveřím a začal přebíhat sem a tam. Ella sice nemluvila psí řečí, jak řekla tomu příšernému, neochotnému veterináři, ale tenhle signál dokázala rozluštit i ona.

Přešla k zadním dveřím a vypustila ho ven. Namířil si to rovnou doprava k záhonu s keři a přikrčil se, aby se vyčůral tak, že